

ΑΣΚΗΤΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΤΑ

Η Λαμπρινή γεννήθηκε το 1918 στο χωριό Αγία Παρασκευή Άρτος. Οι γονείς της Σπυριδών Δρίβας και Θεοδώρα ήταν από τους πιο εύπορους του χωριού και είχαν αλλά τρία αγόρια. Η Λαμπρινή ήταν η μικρότερη, και τ' αδέρφια της την υπεραγαπούσαν για τον χαρακτήρα της, το ήθος και την πολύ καλή συμπεριφορά της προς όλους.¹

Μεγάλωσε με χριστιανικές αρχές. Από μικρή έμαθε να αγαπά τους ανθρώπους και να ζει σύμφωνα με τον λόγο του Θεού. Τελείωσε μόνο το δημοτικό σχολείο και διάβαζε με πόθο την Αγία Γραφή και άλλα πνευματικά βιβλία.

Διηγήθηκε η ίδια: **Ήμουν οκτώ χρόνων και καθόμουν σ' ένα καρεκλάκι στην αυλή του σπιτιού. Κρατούσα μια μικρή Αγία Γραφή, μπήκα στον ενθουσιασμό και μου άρεσε να την διαβάζω.**

Είχα διαβάσει το χωρίο: **«Καθένας που άφησε σπίτια ή αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκα του ονόματός Μου, εκατονταπλάσια θα λάβει και θα κληρονομήσει ζωή αιώνιο».** (Ματθ. 10'-29).

Έτσι μπήκε μέσα στην καρδιά μου και αγάπησα πάρα πολύ τον Κύριο. Από εκείνη την στιγμή άναψε ο πόθος για να ακολουθήσω την μοναχική ζωή και σκέφθηκα: Δεν θέλω τίποτε, ούτε χωράφια, ούτε περιουσίες, θα πάω για Μοναχή.

Τότε εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου κάποιος ντυμένος με ιερατικά άμφια και μου άρεσε πολύ η όψη του, ήταν πολύ όμορφη. Τον κοιτούσα με θαυμασμό. Μου είπε:

- Τι με θαυμάζεις; Και τα χεράκια σου Εγώ τα έπλασα και είσαι και συ όμορφη σαν εμένα.

- Εμένα με γέννησε η μάνα μου και είναι στην κουζίνα. Να την φωνάξω;

- Όχι, εγώ εσένα θέλω, και έπιασε τα μαλλάκια μου. Αυτά ποιος τα έπλασε;

- Αφού με έπλασες εσύ και αυτά συ θα τα έπλασες.

- Ναι, μου είπε. Τώρα τι θα κάνεις, ποια ζωή θα ακολουθήσεις;

- Αυτό το βιβλίο μου άναψε τον πόθο για τον μεγάλο μου Θεό. Θέλω να τον απολαύσω. Αυτός να εργάζεται για μένα και εγώ γι' αυτόν.

- Θα γίνεις μεγάλη, παιδί μου, και θα εργασθείς και συ για Μένα.

- Ποιος είσαι συ;

- Αυτός πού είπες εσύ, μου είπε. Αφού θέλεις έτσι, θα τρως Τετάρτη και Παρασκευή ψωμί και σκόρδο. Εσύ είσαι καλό παιδί, έχω όμως και άλλα καλά παιδιά. Θα έρθω μια μέρα να μαζέψω όλα αυτά τα καλά παιδιά.

Ύστερα έγινε άφαντος.

Άρχισε μετά απ' αυτό να αγωνίζεται περισσότερο, να νηστεύει, να προσεύχεται και να ετοιμάζεται να αφιερωθεί στον Θεό. Πνευματικός της ήταν ο π. Μητροφάνης, ο Γέροντας της Ιεράς Μονής Ροβελίστας Άρτης. Διηγήθηκε η ίδια: **«Από μικρή ήθελα να γίνω μοναχή. Όταν έγινα δεκαεπτά χρόνων πήγα στο Μοναστήρι και είπα στον Γέροντα ότι θέλω να γίνω μοναχή. Μου είπε: Νάρθεις, παιδάκι μου. Την άλλη μέρα ήρθαν οι γονείς μου με φωνές να με πάρουν. Ο Ηγούμενος, όπως τους είδε έτσι αγριεμένους, με**

¹ Ευχαριστίες οφείλουμε στον κ. Ευάγγελο Μάνεση ο οποίος γνώρισε την Λαμπρινή Βέτσιου, είχε την πρόνοια να καταγράψει σε κασσέτες τις συνομιλίες μαζί της, τις οποίες έθεσε στην διάθεση μας. Επίσης στην κόρη της Ευσταθία και στον κ. Νικόλαο Ρίζο.

έδωσε λέγοντάς μου να μεγαλώσω λίγο και μετά ξαναπηγαίνω. Αυτοί με πήραν και σε λίγες μέρες άρχισαν τα προξενιά. Εγώ ήμουν αρνητική και εύρισκα προφάσεις».

Μετά με ρώτησαν τι θέλω και τους είπα: **«Θα προσευχηθώ όλη τη νύχτα και ό,τι μου πει ο Θεός».**

Προσευχήθηκα και είπα: «Θεέ μου, ένα πράγμα σου ζητώ. Να μου δώσεις άδεια να πάρω τον Ουράνιο (νυμφίο) και εγώ, όπως παίρνουν οι καλές ψυχές. Να μη συζευχτώ με επίγειον άνδρα».

Άκουσα φωνή: **«Σε έχουμε υπ' όψιν. Μια ώρα δική μας θα γίνεις. Πρέπει όμως να συζευχθείς αυτού για να δυναμώσεις. Να βάλεις χαλινάρια στο στόμα, στα πόδια, στα χέρια, στη σάρκα».**

- Στη σάρκα; ...Στην παντρεία με στέλνεις.

- **Σε στέλνω Εγώ, και η σάρκα είναι ευλογημένη. Δοκιμασίες θα έχεις.**

Εγώ συνέχισα να προσεύχομαι για το καλύτερο, να γίνω Μοναχή, όμως μου έλεγε ότι **«το καλύτερο για σένα είναι να παντρευτείς, να δοκιμαστείς, να ψηθείς. Αν πας στο Μοναστήρι, δεν θα βασανισθείς τόσο. Στο Μοναστήρι ό,τι κάνουν οι άλλοι θα κάνεις και συ, είτε τρώνε, είτε προσεύχονται. Στον κόσμο όμως θα συναντήσεις κακότητα, μοχθηρία. Εμείς τελειώσαμε τώρα, πάρε την δύναμη και την φώτιση και εργάσου όσο μπορείς».**

«Εργάσθηκα σε όλη μου την ζωή. Αγώνιστηκα. Τα πεθερικά μου μετά δεν με ήθελαν, με έδιωχναν, με έβριζαν με άπρεπα λόγια. Όσα μου είπε η φωνή, το Πνεύμα, τα βρήκα όλα». Έτσι λοιπόν μετά τα είκοσί της **την πάντρεψαν με τον Αριστείδη Βέτσιο από τα Κολομόδια Άρτης** και απέκτησαν δύο παιδιά, τον Σπύρο και την Σταθούλα.

Η ζωή της δεν ήταν καθόλου εύκολη στην οικογένεια του συζύγου της, γιατί ζούσαν δεκατρία άτομα μαζί στο ίδιο σπίτι και ο καθένας είχε τις δικές του ιδιοτροπίες και τον δικό του τρόπο σκέψεως. Ιδιαίτερα **ο πεθερός της φερόταν με άσχημο τρόπο, με περιφρόνηση και σκληρότητα**, την πλήγωνε με τα λόγια του. Η Λαμπρινή όμως κατάφερε με την υπομονή να τα ξεπεράσει όλα. Στις βρισιές του έλεγε: **«Πες με ό,τι θέλεις. Εγώ είμαι μουγκή».** Και από τον σύζυγο της είχε δυσκολίες. Κάποτε που βρισκόταν σε αγρυπνία στον άγιο Φανούριο στο γειτονικό χωριό Γλυκόριζο, άκουσε φωνή που της είπε: «Αυτή τη στιγμή καίγεται το σπίτι σου». Όταν τέλειωσε η αγρυπνία και γύρισε μαζί με τις άλλες γυναίκες με τα πόδια, είδε τα βιβλία της καμένα και πεταμένα έξω από το σπίτι και τον σύζυγο της σε έξαλλη κατάσταση να της φωνάζει να φύγει από το σπίτι. Η Λαμπρινή απάντησε: **«Δεν φεύγω. Εσύ είσαι ό άντρας μου, εδώ είναι το σπίτι μου, σκότωσέ με, κάνε με ό,τι θέλεις, εγώ δεν φεύγω».** Τη νύχτα την κλείδωσε έξω από το σπίτι. Υπέμεινε ήρεμα και έλεγε: **«Ο πειρασμός τον βάζει, θα του περάσει. Αυτός είναι καλός, αλλά στο καφενείο τον "άναψε" ο τάδε και έκανε ό,τι έκανε, μέχρι να του περάσει ο θυμός».**

Παρά τις τόσες δυσκολίες και τις κοπιαστικές αγροτικές εργασίες, δεν άφηνε δευτερόλεπτο της ημέρας χωρίς να προσεύχεται και να ευχαριστεί τον Θεό. Μαζί της στο χωράφι που πήγαινε να εργαστεί έπαιρνε και βιβλία πνευματικά για να διαβάσει και να προσεύχεται. Σ' όλη την ζωή της χάλασε από την πολλή χρήση τέσσερα βιβλία Μεγάλα Ωρολόγια. Τα βιβλία της ήταν η περιουσία της, όπως έλεγε, και από την μελέτη τους έπαιρνε πολλή δύναμη.

Μετά πού απέκτησε τα δυο της παιδιά, με τον άνδρα της ζούσαν σαν αδέλφια.

Αυτός τις νύχτες κοιμόταν και η Λαμπρινή διάβαζε τα βιβλία της με το φως ενός καντηλιού και ενός κεριού.

Σ' όλη την ζωή της είχε μονοφαγία και ξηροφαγία. Έτρωγε συνήθως ψωμί και ελιές. Στο τριήμερο (της τεσσαρακοστής) δεν έτρωγε και δεν έπινε τίποτε. Κοινωνούσε την καθαρά Τετάρτη και μετά συνέχιζε την τελεία νηστεία. Τις ημέρες που δεν έτρωγε τίποτε έπινε γύρω στις 3 μ.μ. ένα κουταλάκι ζεστό νερό. Το συνηθισμένο φαγητό της ήταν μια πατάτα βρασμένη με ξύδι. Τα παιδιά της την πίεζαν να φάει, αλλά αρνιόταν και απαντούσε: **«Μη στενοχωριέστε, δεν θα πεθάνω από τη νηστεία. η προσευχή είναι η τροφή μου. Το σώμα θα το περιποιηθώ γιατί είναι η κατοικία της ψυχής μου. Όταν έρθει η ώρα θα φάω. Μην ανησυχείτε»**. Της έκανε το πρωί η κόρη της καφέ και το απόγευμα που πήγαινε να πάρει το φλυντζάνι ήταν απείραχτο.

Το Πάσχα που κάθονταν όλοι μαζί να φάνε, η Λαμπρινή μιλούσε για τον Θεό και μετά από πίεση έτρωγε μια κουταλιά γιαούρτι η μια πιρουινιά σαλάτα. έλεγε: **«Σήμερα είναι η μεγαλύτερη γιορτή. Σήμερα αναστήθηκε ο Χριστός. Αν ερχόταν ένα πεθαμένο παιδί μου εγώ θα έτρωγα; Θα στόλιζα το σπίτι μου να το υποδεχθώ»**.

Την τελευταία εικοσαετία της ζωής της έτρωγε μόνο ψωμί, νερό και ξύδι. Κάποτε θα πήγαινε στην Αθήνα για μια εβδομάδα, διότι θα έκανε εγχείρηση ο αδελφός της. Μια γνωστή της έψηνε ψωμί από καλαμπόκι και της έδωσε μια φέτα. Το δέχθηκε με μεγάλη χαρά γιατί ήξερε ότι η γυναίκα αυτή χάραξε τον σταυρό πάνω στο ψωμί. Όταν γύρισε από την Αθήνα ευχαρίστησε την γυναίκα που της έδωσε το ψωμί, και της εκμυστηρεύτηκε ότι αυτό το ψωμάκι ήταν η τροφή της για όλη την εβδομάδα που πέρασε στην Αθήνα. **«Έτρωγα λίγο κάθε μέρα και ερχόταν ο Κύριος και μου το αυγάτινε (αύξανε)»**.

Πριν την κοίμηση της για ένα διάστημα αρκείτο μόνο σ' ένα κουταλάκι αγίασμα, στο αντίδωρο και φυσικά στην θεία Κοινωνία. Σε κάποιον που την ρώτησε τι είχε φάει, απάντησε ότι έφαγε μόνο αντίδωρο που είχε κρατήσει από την θεία Λειτουργία ότι μ' αυτό ήταν χορτασμένη και θα την κρατήσει για κ' ανά - δυό μέρες ακόμη.

Αφού πάντρεψε τα παιδιά της, από την ηλικία των 45 ετών σταμάτησε τις αγροτικές εργασίες και αφοσιώθηκε στην άσκηση και στην προσευχή. η ζωή της πλέον ήταν μια συνεχής προσευχή στο σπίτι και στην Εκκλησία, όπου τακτικά πήγαινε και κοινωνούσε συχνά.

Το καθημερινό τυπικό της ήταν περίπου το εξής: Κοιμόταν μέχρι δύο ώρες το ημερονύκτιο από τις 3 μέχρι τις 4.30 τη νύχτα. Έκανε κομποσχοίνι γονατιστή και μεγάλες μετάνοιες. Έκανε όλες τις ακολουθίες κάθε ημέρα. Το Μεσονυκτικό και τον Όρθρο τα διάβαζε με το αμυδρό φως από το καντήλι και με ένα κεράκι. Μελετούσε πολύ την Αγία Γραφή και πατερικά βιβλία. Την ημέρα διάβαζε, έκανε την ακολουθία των Ωρών και προσευχή. Σε όσους την θαύμαζαν που μπορούσε και αφιέρωνε την ημέρα της στο διάβασμα έλεγε πώς χρόνος υπάρχει για όλους. **«Και μια σελίδα την ημέρα να διαβάζεις είναι αρκετό, αρκεί να γίνεται με πίστη»**.

Όλα αυτά τα έκανε με ευλογία από τον πνευματικό της π. Μητροφάνη, ο οποίος της είχε δώσει τον κανόνα της προσευχής. Την Μ. Σαρακοστή έκανε το Μεγάλο Απόδειπνο και όταν κάποιος την διέκοπτε δεν το συνέχιζε, αλλά το άρχιζε πάλι από την αρχή.

Όταν γινόταν αγρυπνία σε κάποια Εκκλησία ήταν πάντα πρώτη. Συνήθως την

ακολουθούσαν και γυναίκες από τα γύρω χωριά. Πολλές νύχτες συγκέντρωνε τις γυναίκες στο σπίτι της και έκαναν ομαδική προσευχή.

Από την ηλικία των τριάντα ετών έραψε ένα τρίχινο σάκκο και τον φορούσε κατάσαρκα σ' όλη την ζωή της, για άσκηση και κακοπάθεια. Κανείς δεν το ήξερε. Για 54 χρόνια τον φορούσε και ποτέ δεν τον έπλυνε. Πριν από την κοίμηση της άφησε εντολή στην κόρη της να μην τον πλύνει ποτέ. Όσοι τον είδαν μαρτυρούν ότι φαίνεται σαν να βγήκε από πλυντήριο και μοσχοβολά (ευωδιάζει).

Παρ' όλο που ζούσε μέσα στον κόσμο, ο πόθος της για τον Μοναχισμό και την Εκκλησία την έκαναν να μετατρέψει το δωμάτιό της σ' ένα μοναχικό κελλί. Ό,τι χαρτάκι εύρισκε πού είχε φωτογραφία κάποιου αγίου το κολλούσε στον τοίχο, δημιουργώντας μια ξεχωριστή ατμόσφαιρα.

Δεν αγαπούσε τα χρήματα, ήταν ανάργυρη. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να μπορεί να κάνει ελεημοσύνες και να βοηθά τον κόσμο. Όλη την σύνταξη της την μοίραζε σε ελεημοσύνες.

Όταν τα παιδιά της, επίσης της έδιναν χρήματα, τα δίδε και αυτά για να βοηθά φτωχούς. Έλεγε στα παιδιά της: **«Τα χρήματα αυτά που δίνω, δεν είναι δικά μου. Πιάνονται (λογίζονται) σε σας, γιατί δικά σας είναι»**. Απέφευγε μάλιστα να πιάνει με τα χέρια της τα χρήματα, αλλά με μια χαρτοπετσέτα ή με ένα κομμάτι ύφασμα. Και όταν πήγαινε να ψωνίσει άνοιγε το πορτοφόλι ή την χαρτοπετσέτα και έπαιρνε ο μπακάλης μόνος του. Από το σπίτι της έβγαινε τη νύχτα κρυφά, να μην την βλέπουν, και πήγαινε σε φτωχά σπίτια, άφηνε έξω από την πόρτα ό,τι είχε και έφευγε.

Στον φούρναρη είχε δώσει παραγγελία να εφοδιάζει με ψωμί μια φτωχή οικογένεια, χωρίς να μάθει κανείς τίποτε. Το είπε στην κόρη της μόνο πριν κοιμηθεί, και της άφησε παρακαταθήκη να συνεχίσει την ελεημοσύνη. Η Λαμπρινή συμβούλευε: **«Μεγάλη ευλογία έχει ο άνθρωπος που κάνει ελεημοσύνη. Όταν κάνετε ελεημοσύνη δεν θα δίνετε αυτό που είναι για πέταμα, αλλά θα δίνετε για τον ξένο και τον φτωχό το καλύτερο. Οι γονείς να μην στενοχωρούνται που δεν έχουν ν' αφήσουν περιουσία στα παιδιά τους, αλλά να φροντίζουν για την κατά Θεόν πρόδοό τους και τα υπόλοιπα θα τα τακτοποιήσει ο Θεός»**.

Επισκεπτόταν αρρώστους χωρίς φόβο να κωλύσει κάτι, αφού πολλές φορές κοινωνούσε πρώτα ο άρρωστος (ετοιμοθάνατος) και αμέσως μετά εκείνη, γιατί δεν φοβόταν τον θάνατο, αντίθετα θεωρούσε πώς θα την έφερνε πιο κοντά στον Θεό.

Κάποτε πήγε να προσκυνήσει τον Άγιο Σπυρίδωνα στην Κέρκυρα με ένα παιδάκι που το είχε βαφτίσει, χωρίς να έχει μαζί της χρήματα. Όμως με την βοήθεια του Θεού πήγαν και γύρισαν, χωρίς να τους ζητήσουν χρήματα ούτε στο λεωφορείο ούτε στο καράβι.

Η γιαγιά Λαμπρινή αγαπούσε τον Χριστό, αγωνιζόταν περισσότερο από μοναχή, προσευχόταν συνέχεια και μετέδιδε την θεία Χάρη. Πολλοί πήγαιναν να την δουν, να την συμβουλευθούν και να ζητήσουν την προσευχή της. Ολόκληρα λεωφορεία σταματούσαν στο φτωχικό της. Δεχόταν όλους τους ανθρώπους αδιαμαρτύρητα, πολλές φορές χωρίς ούτε μια διακοπή στην διάρκεια της ημέρας.

Οι επισκέψεις στο σπίτι της ήταν καθημερινές. Δεν υπήρχε ωράριο. Ο καθένας ερχόταν οπότε ήθελε και έφευγε όταν ήθελε. Δεχόταν τους πάντες αγόγγυστα. Όταν ήταν μόνη της διάβαζε ή προσευχόταν. Για να ξεμουδιάσει έβγαινε και έκανε περίπατο,

όχι στο χωριό, αλλά στον κήπο με τις πορτοκαλιές και έλεγε την ευχή (Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με).

Ο λόγος της ήταν πάντα για την υπομονή. Έλεγε: **«Εμείς Οι χριστιανοί θα περάσουμε εδώ μεγάλες δοκιμασίες, ακόμα και μέσα στην ίδια την οικογένεια μας. Θα πρέπει να δείχνουμε υπομονή, αγάπη, και να κάνουμε ελεημοσύνες»**. Σε όσους είχαν οικογενειακά προβλήματα τους παρακαλούσε να μη διαλύσουν την οικογένεια τους. **«Ο πειρασμός σας βάζει»**, έλεγε.

Σε νέους που την επισκέπτονταν συμβούλευε: **«Αποφάσεις να παντρευτείς; Θα κάνεις υπομονή και όχι μία, αλλά πολλές. Να εκκλησιάζεστε τακτικά, να εξομολογείστε, να κοινωνάτε και να προσεύχεσθε. Όταν κάνετε αυτά, θα πάτε κοντά στον Χριστό να χαίρεστε για πάντα»**.

Αν και δεν είχε σπουδάσει, όμως διάβαζε πολλά πνευματικά βιβλία, τα κατανοούσε και τα εξηγούσε. Άνθρωποι εγγράμματοι - ακόμη και καθηγητές Πανεπιστημίου - πήγαιναν να ακούσουν την γιαγιά Λαμπρινή. Την είχαν σε ιδιαίτερη ευλάβεια γιατί η ζωή της ήταν τελείως δοσμένη στον Χριστό, αλλά και γιατί έβλεπαν να ενεργεί η θεία Χάρη μέσω αυτής θαυμαστά έργα. Αρπαζόταν πολλές φορές ο νους της και έβλεπε τα αθέατα μυστήρια του μέλλοντος αιώνος, η προσευχή της εισηκούετο, γνώριζε τα κρύφια των ανθρώπων, και προέβλεπε γεγονότα του μέλλοντος.

Για τη Σταθούλα:

Διηγήθηκε η γιαγιά Λαμπρινή: «Η κόρη μου Σταθούλα είχε περάσει τα δεκαοχτώ της και ήταν καιρός για παντρεία. Άρχισαν τα προξενιά αλλά δεν μ' ανέπαυαν οι γαμπροί. Ήταν ευκατάστατοι, καλοί άνθρωποι, αλλά με σαλεμένη καθαρότητα. Εκείνα τα χρόνια δεν είχε τόσο λόγο η νύφη για την επιλογή του γαμπρού, και επειδή είχα την μέριμνα του γαμπρού, ήθελα πρώτα απ' όλα να είναι καθαρός, αγνός. Η Σταθούλα δεν είχε κλίση για καλογερική, όπως εγώ, και έπρεπε να βρεθεί γαμπρός». Μια μέρα το βράδυ που πήγα στο κρεβάτι να κοιμηθώ, πήρα ως συνήθως να διαβάσω ένα βιβλίο, και ήμουν στενοχωρημένη γιατί δεν βρισκόταν ο γαμπρός.

Ο άνδρας μου κοιμόταν χωριστά για να μην τον ενοχλώ. Μόλις είχε πάρει ο ύπνος τον άνδρα μου, άνοιξε το παράθυρο μόνο του, και μπήκε ο φύλακας Άγγελός μου. Πήρε το πνεύμα μου. Στο κρεβάτι μου έμεινε το σώμα μου μισοπεθαμένο. Βαδίζαμε - βαδίζαμε χωρίς να ξέρω που πάμε. Φθάσαμε στην Πρέβεζα. Μου λέει: **«Μην σταματάς καθόλου. Θέλουμε να πάμε στην Λευκάδα»**.

Εγώ δεν ήξερα που είναι η Λευκάδα. Φθάσαμε στο νησί, πήγαμε σ' ένα σπίτι στην εξώπορτα. Μου λέγει ο Άγγελος: Κάθησε εδώ και εγώ θ' ανοίξω την πόρτα. Να κοιτάς μέσα. Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και είδα ένα νέο όρθιο, με κουστούμι, με την πλάτη γυρισμένη. Γύρισε τότε να κλείσει την πόρτα, γιατί του φάνηκε ότι άνοιξε μόνη της, και τον είδα και από μπροστά. Ο Άγγελος ήταν πνεύμα και εγώ στην αυλή και δεν μας έβλεπε.

- Σου αρέσει για γαμπρός στην κόρη σου;
- Καλός είναι αλλά είμαστε μακριά.
- Άγγελος είναι και αυτός όπως και εγώ.

- Άγγελο θα πάρει η κόρη μου; Άνθρωπος είναι, πώς θα πάρει Άγγελο; ενώ εννοούσε την καθαρότητα του.

- Από τώρα δεν θα κάνεις άλλο συνοικέσιο για την κόρη σου ό,τι και να σου λένε οι άλλοι, θα περιμένεις λίγα χρόνια, λόγω κάποιων δυσκολιών, αλλά θα σου τον φέρω τον γαμπρό μόνο του και θα βρει την κόρη σου.

Ξεκινήσαμε την επιστροφή με τον ίδιο τρόπο. Πέρασαν τρία χρόνια και πήγε η κόρη μου με τον γιό μου σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Εκεί ήταν ο γαμπρός. Μόλις την είδε ήρθε και την ζήτησε σε γάμο. Κατάλαβα ότι ήταν αυτός που ήθελε ο Θεός. Τον δεχτήκαμε και δόξασα τον Θεό για την μεγαλοσύνη Του.

Άλλη φορά, όπως διηγήθηκε, **η Παναγία της έδειξε την κόλαση και τον παράδεισο**: Το 1982 ήμουν στην σπηλιά της αγίας Παρασκευής στου Χανόπουλου. Προσευχόμουν μέσα στην σπηλιά με άλλες γυναίκες και σκέφτηκα: «*Αχ, σπηλιά, που να σ' εύρισκα, να 'ναι δική μου αυτή η σπηλιά*».

-Όχι, όχι, μου είπε μια φωνή. Η σπηλιά η δική σου είναι της Παρθένου (της Παναγίας δηλαδή).

-Που είναι αυτή η σπηλιά;

-Θα σου την βρω εγώ, αλλά μετά από καιρό.

Πέρασαν πέντε χρόνια για νάρθει ο καιρός. Εγώ στο διάστημα αυτό έψαχνα. Άκουγα για σπηλιά και έπαιρνα καμμιά γυναίκα για παρέα και πήγαινα. Το βράδυ πού γύριζα στο σπίτι και έκανα προσευχή άκουγα φωνή: «*Όχι αυτού, παιδί μου. Άδικα κουράστηκες*».

Μία μέρα με κάλεσε η ξαδέλφη μου στην Άρτα για δουλειά. Εκεί μίλησε για μια σπηλιά που θα πήγαινε την άλλη μέρα με άλλες γυναίκες. Αποφάσισα να πάω. Ξεκινήσαμε το πρωί στις πέντε με τα πόδια.

Μόλις φθάσαμε η σπηλιά δεν φαινόταν εξωτερικά παρά μόνο δυο τρύπες που χωρούσε σφηνωτά. Κοντά στην είσοδο της σπηλιάς είχε και εκκλησάκι. Είχα πάρει μαζί μου λαμπάδες και κεριά. Αναρωτήθηκα: «*Είναι άραγε αυτή η σπηλιά*»; Και άκουσα φωνή: «**Εδώ μέσα είμαι. Κράτησε μια λαμπάδα για να μπεις στην σπηλιά**».

Για να ξεφύγω τις γυναίκες είπα ότι είμαι κουρασμένη και θα καθίσω λίγο να ξεκουραστώ. Μόλις αυτές μπήκαν στο Εκκλησάκι, άναψα την λαμπάδα και μπήκα μέσα στην σπηλιά.

Ήταν μεγάλη η σπηλιά. Μέσα είδα την Παναγία καθαρά, έσκυπα και την προσκύνησα. Τότε ξέχασα τα πάντα, ήθελα να μείνω για πάντα εκεί σ' όλη μου την ζωή. Προσκυνούσα συνέχεια την Παναγία και μου είπε:

- Φθάνει. Θα δεις πολλά εδώ μέσα, θα δεις τον άλλο κόσμο. Αυτά που θα δεις εσύ, να τα ομολογήσεις σε πρόσωπα που τα αγαπάνε αυτά. Άμα βλέπεις αδιαφορία, δεν θα λες τίποτε. Και στις γυναίκες έξω αδιαφορία θα δείξεις άμα βγεις. Αν σε ρωτήσουν θα πεις πήγα να προσευχηθώ μέσα στην σπηλιά. Τώρα όμως βγες έξω αμέσως διότι σε ζητάνε. Μετά απόφευγε τις με τρόπο και ξαναμπές να συνεχίσουμε. Θα τις ετοιμάσω και εγώ εσωτερικά να δεχθούν ό,τι τους πεις.

Βγήκα έξω και τις καθησύχασα διότι με ψάχνανε και φωνάζανε. Είχε αλλοιωθεί το πρόσωπό μου από την συνάντηση με την Παναγία, το κατάλαβαν και μου έλεγαν: «Γιατί

είσαι έτσι; Τι έπαθες»;

Εγώ δικαιολογήθηκα ότι φοβήθηκα λίγο στο σκοτάδι της σπηλιάς και χλώμιασα. Τους είπα ότι θα ξαναμπώ στην σπηλιά να προσευχηθώ και αυτές το δέχθηκαν. Άναψα την λαμπάδα και ξαναμπήκα. Η Παναγία με περίμενε και μου είπε: «Μη φοβάσαι τώρα. Οι γυναίκες θα σε περιμένουν, και μόλις σε δουν θα πουν: Δόξα σοι ο Θεός».

Με πήρε ύστερα η Παναγία σ' έναν κάμπο μεγάλο όσο είναι η Άρτα. Έφθασα σε δυο δρόμους, και ρώτησα ποιόν να διαλέξω. «*Όποιον θέλεις εσύ*», είπε η Παναγία. Εγώ πήρα τον ένα δρόμο. Καθώς προχωρούσα έβλεπα γλέντια, γάμους, ανδρόγυνα αγαπημένα, παιδιά, και έλεγα «*τι ωραίος κόσμος είναι εδώ*»!

Αχ, έκανε η Παναγία. Έτσι γελιέται ο λαός στον κάτω κόσμο, τον πονηρό. Άμα άκουσα αυτό δεν ήθελα να προχωρήσω αλλά η Παναγία είπε: «*Θα προχωρήσουμε και μη φοβάσαι*». Έτσι πήρα θάρρος και προχώρησα.

Συναντήσαμε ένα ποτάμι πύρινο πού τα κύματά του έπεφταν σε τρεις ανθρώπους δικούς μου και φώναζαν. Η Παναγία μου είπε: «*Μην στενοχωριέσαι. Αυτά εργάσθηκαν στην γη, αυτά απολαμβάνουν. Σε άκουγαν όταν τους έλεγες κάτι εσύ; Εγώ τους κάνω το καλό κάθε χρόνο και τους βγάζω από κει από την Ανάσταση μέχρι την Πεντηκοστή*».

Πιο πέρα είδα ένα ποτάμι με πίσσα πού κόχλαζε. Κι εκεί έμπαιναν και έβγαιναν κεκοιμημένοι. Όμως τα ρούχα τους ήταν καθαρά, δεν λερώνονταν, παρ' ότι κυλιόνταν μέσα στις πίσσες. Αλλά τι το θες; Καίγονται μέσα στην πίσσα. Δεν αντέχουν το κάψιμο.

Έπειτα βρέθηκα σ' ένα μεγάλο βαρέλι και με φώναξε με τ' όνομά μου μια ψυχή από μέσα που βασανιζόταν. Προσπαθούσε να βγει και με παρακάλεσε να βρέξω το δαχτυλάκι μου να δροσιστεί λίγο το στόμα του. Τον γνώρισα από την φωνή και του είπα:

- Αυτού μέσα είσαι, ωρέ; Αυτά εργάστηκες στην ζωή; Δεν θυμάσαι εκεί έξω από την Παρηγορήτρια στην Άρτα, εσύ γύριζες από την λαϊκή και εγώ από την Εκκλησία μου και με κοροϊδεύεις γιατί πιστεύω σ' αυτά, στην κόλαση και στον παράδεισο, και έλεγες ότι άμα πεθάνει ο άνθρωπος, πάει όπως το πρόβατο, χάνεται; **Και αλλά πολλά σου έλεγα για την κόλαση και τον παράδεισο, δεν τα θυμάσαι;**

- Τα θυμάμαι αλλά τώρα είναι αργά. Φώναξε όσο μπορείς, όσο ζεις να έρθει κανείς κοντά σου, να αποφύγει αυτήν εδώ την κόλαση.

- Τι να κάνει κοντά μου αφού και 'γώ δεν ξέρω (αν θα σωθώ)... Εσύ πόσες φορές με κόλαζες όταν σε συναντούσα;

- Όχι, εσύ δεν έφαγες, δεν άλλαξες, δεν ντύθηκες, δεν γλέντησες, αγωνίστηκες και ξέρεις. Εμένα μετά απ' αυτά, τον πόνεσε η ψυχή μου. Ήμουν ευαίσθητη στον πόνο των άλλων και, αν άκουγα ότι κάποιος πεινάει, δεν έτρωγα και εγώ και αν μπορούσα του πήγαινα φαγητό. Τώρα όμως σκεφτόμουν να του δώσω λίγο νερό με το δάχτυλο μου ή όχι; η Παναγία μου είπε ότι, αν δώσω, θα με κάψει την μισή πλευρά του χεριού μέχρι πάνω στον ώμο. Μόλις τ' άκουσα αυτό κοντοστάθηκα, όμως τον λυπόμουν τον άνθρωπο εκεί μέσα. Παρακάλεσα τότε την Παναγία να το βρέξω και να το δώσω λίγο. Τι να σου πω; Θα καεί το χέρι σου. Αφού το θέλεις τόσο πολύ, βάλτο λίγο, όμως και εγώ θά' μαι στο πλευρό σου». **«Ναι το θέλω, ψυχή είναι κι αυτή. ...Μπορεί και εγώ να πάθω τα ίδια»!**

«*Μη γένοιτο*», μου είπε.

Τό' βαλα τότε και κάηκε το χέρι μου. Με πονούσε, το φυσούσα, αλλά τίποτε. Από

τότε το δάχτυλο δεν το δουλεύω είναι σκληρό. Και να το κόψεις δεν το νιώθω.

«Αυτά πού είδες εδώ δεν πρέπει να σε αναλώσουν σε στενοχώρια αλλά να βάλεις όλη την δύναμή σου να τα πεις σε άλλους ζώντες και να βοηθήσεις ψυχές πού ποθούν τον Ουρανό».

Φεύγοντας είπε η Παναγία: **«Ευλογημένοι να είστε μέχρι την Δευτέρα Παρουσία που θάρθει ο Υιός μου»**, και φύγαμε.

Μετά πήγαμε στον καλό τον κόσμο. Εκεί χαιρόσουν να βρίσκεσαι. Γνώρισα πολλούς απ' αυτούς. Συνάντησα πολλά ζευγάρια πού έζησαν αγαπημένα. Ήθελε να μου δείξει και άλλους, αλλά της είπα **«όχι νέους, γιατί στενοχωριέμαι να πεθαίνουν νέοι»**. Η Παναγία μου είπε **«όχι νέους, αλλά γέρους, διότι οι καλοί άνθρωποι πεθαίνουν γέροι. Τους άλλους τους παίρνουμε νέους για να γλυτώσουν από τις αμαρτίες πού θα πέσουν»**.

Συναντήσαμε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων. Μου είπε η Παναγία: «Τώρα έρχεται και ο γιός τους, ταξιδεύει». Μόλις είχε πεθάνει και ανέβαινε η ψυχή του. Σηκώθηκε τότε ο γέρος και προσευχήθηκε στον Εσταυρωμένο πού δέσποζε πιο πέρα και είπε: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που πήρες τον γιό μου σε ώριμη ηλικία και τον φέρνεις εδώ». Τον ευχαρίστησε και η γριά. «Αμήν», ακούστηκε από τον Σταυρό. Ο γέρος και η γριά ξανακάθισαν στις πολυθρόνες τους πού ήταν χρυσαφένιες, όλες ήταν χρυσαφένιες. Μπροστά τους σ' ένα τραπεζάκι είχε ο καθένας τους μια πιατέλα που έτρωγαν.

Εγώ σκέφτηκα **«τι τρώνε;»** Και μου απήντησαν: **«Εκείνο που μας φέρνετε εσείς στην προσκομιδή τρώμε»**. Η τροφή τους ήταν ένα σαν το αντίδωρο και κρασί. Τα κρεβάτια τους ήταν ολόχρυσά, ωραιότατα.

Για τις παρθένες υπήρχε άλλος ξεχωριστός τόπος, το παρθενικό σπίτι. Εκεί είδα και γνωστές μου, αλλά δεν μου μίλησαν.

Ύστερα η Παναγία μου είπε: **«Θα φύγουμε τώρα και θα περάσουμε να δούμε έναν άνθρωπο πού ήρθε εδώ μετά από πολυχρόνιο ασθένεια. Αυτός ήταν πολύ αμαρτωλός, αλλά ξεπλύθηκε από την ασθένεια του. Υπέμεινε αγόγγυστα την αρρώστια του»**. Το κρεβάτι του βέβαια δεν ήταν όμοιο με των άλλων, αλλά κοπιασμένο από τους κόπους που υπέμεινε.

Μου είπε τότε αυτός: **«Ναι, έτσι είναι όπως τα λέει η μάνα μας (Παναγία). Έλυωσα στο κρεβάτι μου, έχυσα όλο το αίμα μου σ' αυτό το κρεβάτι. Αυτά που πέρασα μόνο το κρεβάτι αυτό τα γνωρίζει και η μητέρα μου που με φύλαγε και στεκόταν στο προσκέφαλο μου»**.

Ύστερα η Παναγία συνέχισε: **«Όλοι οι άνθρωποι ναρθούν εδώ. Ας πονέσουν λίγο στην γη. Στη γη υπάρχουν πολλοί πειρασμοί. Μόνο την ψυχή σας να φυλάξετε από αμαρτίες. Όποιος θυσιάσει για τον Υιό μου θα απολαύσει όλα αυτά τα αγαθά. Όσοι θα εργασθούν για μένα κάτω στην γη θα έρθουν στον Παράδεισο. Αυτά τα αγαθά, χαρά σ' όποιον τ' απολαύσει. Όμως τώρα λίγοι έρχονται. Χάλασε ο κόσμος»**.

Η Λαμπρινή άλλη φορά προείδε τον θάνατο της ανεψιάς της: «Είχα πάρει προειδοποίηση (πληροφορία) ότι την Τετάρτη θα κοιμηθεί η ανεψιά μου Κασσιανή. Αυτή με επισκέφθηκε το προηγούμενο Σάββατο το απόγευμα και μου είπε ότι συμφώνησε με τον παπά να κάνουμε Λειτουργία την ερχόμενη Τετάρτη, με κάλεσε και μένα να

βοηθήσω. Είχα ευλογία από τον Δεσπότη να ψέλνω στο αναλόγιο όταν υπήρχε ανάγκη». Της λέω: «Όχι την Τετάρτη αλλά τη Δευτέρα». Αυτή επέμενε την Τετάρτη, διότι δεσμεύτηκε στον παπά και δεν μπορούσε να το αλλάξει. Για να την διευκολύνω πήγα τότε εγώ και το άλλαξα. Έγινε η Λειτουργία, είχαμε προετοιμαστεί και κοινωνήσαμε. Η Κασσιανή έδειχνε υγιέστατη. Με ευχαρίστησε πού βοήθησα και εγώ στην θεία Λειτουργία και αποχαιρετιστήκαμε.

Την Τετάρτη τα χαράματα την Κασσιανή την πήρε τηλέφωνο ο αδελφός της Νίκος να πάει στην κλινική διότι θα γεννούσε η γυναίκα του Όλγα και ήθελε να έχει κάποιον δίπλα του. Πήγε η Κασσιανή, αλλά αμέσως μετά την γέννα έπαθε πνευμονικό οίδημα και εκοιμήθηκε ύστερα από λίγο. Γι' αυτό σας λέω, δεν ξέρουμε πότε θα πεθάνουμε.

Για το κοριτσάκι από τον άλλο κόσμο:

Κάποτε συνέβη το εξής, όπως το διηγήθηκε:

«Ήταν η τριακοστή μέρα από την κοίμηση ενός γνωστού μου επτάχρονου κοριτσιού. Το βραδάκι, ως συνήθως, πήρα να διαβάσω ένα πνευματικό βιβλίο και καθόμουν στο κρεβάτι, ενώ δίπλα μου ο άνδρας μου είχε ήδη κοιμηθεί. Τότε απ' το παράθυρο μπήκε **ένας Άγγελος και έφερε το γνωστό μου κοριτσάκι νυμφοστολισμένο**. Το ρώτησα τι ήθελε ξανά στον αμαρτωλό αυτόν κόσμο και μου απάντησε:

*«Ήρθα για σένα. Δεν μπόρεσα να βρω άνθρωπο να πω το παράπονό μου. Οι γονείς μου με ζόριζαν να τρώω για να γίνω καλά, ενώ δεν μου έλειπε το φαγητό. Ο Θεός ήθελε να με πάρει. **Τώρα όμως πού πέθανα έπρεπε να πάω στον παράδεισο, αλλά έχω εμπόδια**. Ένα οφείλεται στους γονείς μου, και ένα σε μένα. Τώρα πού πέθανα, ακόμη δεν σαράντισα και η μητέρα μου έμεινε έγκυος. Αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Ακόμη στον δρόμο είναι η ψυχή μου, δεν πέρασα όλα τα τελώνια. Ξέρω ότι με έκλαψαν πολύ, αλλά δεν έπρεπε να γίνει. Νομίζουν ότι τρόπον τινά θα με αναστήσουν, αλλά πες τους ότι αγοράκι θα κάνουν, όχι κορίτσι, όπως νομίζουν.*

*Αυτή τους η πράξη δυσκολεύει την ψυχή μου. Όσο για μένα, την τελευταία φορά που πήγα στο σχολείο πριν πεθάνω, δεν είχα μολύβι και πλάκα για να γράψω. Μια συμμαθήτριά μου όμως μου έδωσε καινούργια πλάκα και μολύβι, τα οποία δεν επέστρεψα. Πες στην μάννα μου να αγοράσει καινούργια και να τα επιστρέψει. Για το μεγάλο καλό που θα κάνεις στην ψυχή μου **θα σε πάρω τώρα μαζί μου να δεις τον θάλαμο που έχει έτοιμο ο Κύριος για μας τις παρθένες. Εμείς νυμφευθήκαμε τον Χριστό**».*

Βγήκαμε από το παράθυρο και ανεβαίναμε. Μας συνόδευε και ο Άγγελος κρατώντας από το χέρι την κόρη. Φθάσαμε στον Παράδεισο και τον βλέπαμε. Ήταν σπίτια πολλά αλλά πολύ ωραία.

Φθάσαμε στο παρθενικό σπίτι, αλλά δεν μ' άφησε να μπω μέσα. Αυτή μπήκε και μου είπε: **«Εσύ είσαι ακόμα στην γη δεν μπορείς να μπεις εδώ**». Είδα όμως από το παράθυρο τις παρθένες, άλλες μικρές στην ηλικία και άλλες μεγάλες. Φορούσαν ρούχα πού έλαμπαν. Μου είπαν: *«Εμείς εδώ δεν έχουμε ποτέ χειμώνα, ποτέ νύχτα, ποτέ βροχή. Είμαστε πάντα στο άνθος*». Μετά σήμανε ένα σήμαντρο και ήταν η ώρα για προσευχή

και έπρεπε να φύγουμε. Ήθελα να μείνω και εγώ να μάθω πως προσεύχονται, και μου είπε: **«Εσείς έχετε τους παπάδες, τους πνευματικούς και σας τα λένε όλα».**

Ο Άγγελος με γύρισε πίσω χωρίς να μου μιλήσει. Έβλεπα το σώμα μου να βρίσκεται στο κρεβάτι δίπλα στον άνδρα μου, ανέπνεε λίγο, ίσα - ίσα που ζούσε. Μπήκα ξανά στο σώμα μου, άφησα το βιβλίο στο τραπέζι και κοιμήθηκα. Το πρωί θα πηγαίναμε στο χωράφι για να δουλέψω στο βαμπάκι αλλά δεν μπόρεσα να πάω. Για τρεις μέρες αισθανόμουν πολύ κουρασμένη και ήμουν χλωμή.

Όταν είχα ρωτήσει το κοριτσάκι: **«Καλά, για μια πλάκα και ένα μολύβι έχεις τόσες δυσκολίες; Με μας που έχουμε κάνει τόσα τι θα γίνει!»;** Μου απάντησε: **«Αυτή η πλάκα και το μολύβι είναι σαν βάρος εκατό κιλών καθώς με δυσκολεύει και η αμαρτία των γονέων μου».**

Γι' αυτό δεν πρέπει τίποτα να χρωστάμε δανεικό σε τούτη την ζωή, αν θέλουμε να απολαύσουμε τα αγαθά του παραδείσου.

Στην θεία Λειτουργία και όταν κοινωνούσε είχε εμπειρίες και κάποιες από αυτές τις εκμυστηρεύτηκε ως έξης: «Όλα αυτά που προσφέρουμε στην Προσκομιδή, κρασιά, κεριά και τα ονόματα, τα παίρνουν Άγγελοι και τα πηγαίνουν απάνω». Μια φορά είχα πάει στην αγία Αικατερίνη.

Είχαν μνήμη (εορτή αγίου) εκεί και έδωκα το χαρτάκι μου με τα ονόματα. Το πρωί υστέρα πού είχε τελειώσει η Λειτουργία, είδα κατά γης το χαρτάκι στο Ιερό μπροστά. Στενοχωρήθηκα και είπα: **«Αχ, Θεέ μου, αγία Αικατερίνη, ήρθα εδώ και δεν διαβάστηκαν τα ονόματά μου».**

Τη νύχτα στον ύπνο μου ήρθε μία νέα ωραία (αγία Αικατερίνη) και μου είπε: **«Φοβήθηκες, παιδί μου, μήπως δεν διαβάστηκαν τα ονόματα; Τα διάβασα εγώ, ας μην τα διάβασε ο παπάς».**

Στα χέρια της κρατούσε ένα χαρτί. Μου το έδειξε. Είδα ότι ήταν το χαρτί πού είχα γράψει τα ονόματα και το είχα δώσει στον παπά για να τα μνημονεύσει στην Προσκομιδή.

«Όταν ξεκινά το πρωί η Λειτουργία μας, εκεί όλα είναι πολύ ωραία. Όταν όμως έρχεται η ώρα της μεταδόσεως τότε είναι όλη η Εκκλησία γεμάτη από τα αγγελικά πνεύματα. Τώρα τα βλέπω έτσι σαν αστραπή. Περνάνε Άγγελοι με τα φτερά τους, όμορφα τα πρόσωπα τους, όπως είμαστε οι άνθρωποι. Αυτοί είναι ψηλά, και μείς χαμηλά. Φωνάζει ο παπάς από δω, ο ψάλτης από κει, βγαίνουν όλοι εκεί και κουλουριάζουν (κυκλώνουν) τον παπά γύρω-γύρω.

Μετά βγαίνει η μετάδοση, βλέπεις στην Ωραία Πύλη ακέραιος ο Χριστός, βλέπεις που λέει ο παπάς **«Μετά φόβου...».** Αυτός λέει: **«Εδώ εγώ είμαι»** και δείχνει το Άγιο Ποτήριο, ότι δηλαδή είναι μέσα. Παίρνομε τότε πραγματικά κρέας από το Σώμα του Κυρίου. Μέσα στο Άγιο Ποτήριο είναι αλήθεια Αυτός. Γίνεται όλος τόσο δα παιδάκι μικρό - μικρό με κεφαλάκι, χεράκια, ποδαράκια, ακέραιος Χριστός, άνθρωπος δηλαδή, και το δίνει σ' εμένα, το δίνει σ' εσένα και στον άλλον, με το κουταλάκι (Αγία λαβίδα). Το κουταλάκι μέσα έχει ένα ανθρωπάκι. Πώς να το πάρεις αυτό το πράγμα; Και το παίρναμε κάτι αμαρτωλοί, κακομαγαρισμένοι, καταπονημένοι, κακός κόσμος,

φονιάδες, σκοτώνουν τον άλλον και τον θάβουν.

Όταν πηγαίνεις να μεταλάβεις, θα πηγαίνεις με το κεφάλι σκυφτό και θα σκέφτεσαι Ποιον θα βρεις μπροστά σου. Ποιόν θα ιδείς τώρα εσύ. Μην κοιτάς τον έναν και τον άλλον και τι κάνει αυτός και εκείνος. Θα κοιτάζεις μόνο το Άγιο Ποτήριο. Ποιος είναι στο Άγιο Ποτήριο. Εκεί είναι ο ίδιος ο Χριστός που στο δείχνει, αυτού δεν είναι ο παπάς, αυτό το τόσο δα πραγματάκι το δίνει ο Χριστός.

Αυτός παρατηρεί ποιος είναι ικανός να το πάρει. **Όποιος δεν είναι άξιος σ' αυτόν δεν το δίνει. Νομίζεις πως παίρνουν όλοι μετάδοση εκείνη την ώρα; Δεν παίρνουν. Παίρνει εκείνος πού είναι ετοιμασμένος.** Και κείνη την ώρα που πας να μεταλάβεις πρέπει να δεις τον Χριστό. Δεν είναι ανάγκη να τον δεις πραγματικά, αλλά βάλτον με τον νου σου. Μετά έρχεται το «*Δι' ευχών*» και βλέπεις φεύγουν όλοι πριν το «*Δι' ευχών*» από την Εκκλησία. Κάτσε λίγο να πάρεις την ευχή.

Μετά δεν κάνει να γυρίσεις (επισκεφτείς) σπίτι ξένο, γιατί θα χάσεις την ευχή. Δεν είναι καλά να βγεις έξω, να πας, ξέρω 'γώ, στην αγορά. Και αν είναι μεγάλη ανάγκη πες σε κάποιον πού πάει στην αγορά να σου ψωνίσει. Και αν βγεις, σκύψε το κεφαλάκι σου, κάνε την δουλειά σου και γύρισε στο σπίτι.

«Για να κοινωνήσουμε πρέπει να προετοιμαστούμε καμιά βδομάδα από νηστεία και από άλλα πράγματα».

Η γιαγιά Λαμπρινή είχε παρρησία στην προσευχή της. Οι άνθρωποι στις δυσκολίες τους, της ζητούσαν να προσεύχεται και μετά έβλεπαν τα αποτελέσματα. Κάποιος εξάδελφός της ήταν ετοιμοθάνατος και δεν παράδινε το πνεύμα του (πέθαινε). Βασανιζόταν γιατί ενώ φαινόταν ότι πέθαινε, μετά πάλι επανερχόταν. Πήγε η γυναίκα του και παρεκάλεσε την γιαγιά να πάει στον ασθενή να κάνει προσευχή. Δίσταζε γιατί θεωρούσε ότι θα τον πεθάνει αυτή. Πήγε τελικά, συζήτησε μαζί του, ήταν καλός αλλά έπινε. Του είπε να εξομολογηθεί και μετά ενώ προσευχόταν η γιαγιά, παρέδωσε την ψυχή του ήσυχα.

Το εγγονάκι της, πέντε χρόνων, ήταν άρρωστο. Δυο φορές το είχαν πάει στην Ρωσσία και ετοιμάζονταν να πάνε και τρίτη φορά να το ξαναχειρουργήσουν. Η γιαγιά Λαμπρινή δεν ήθελε να πάνε γιατί ήξερε ότι και να ζήσει, δεν θα γινόταν καλά. Το τελευταίο βράδυ πήγε στο κελλί της και ξέσπασε σε προσευχή με δάκρυα παρακαλώντας τον Θεό: «*Να το πάρεις στον θρόνο Σου στους Ουρανούς αντί για την Ρωσσία. Αυτό είναι άγγελος. Και εκεί να με αξιώσεις και μένα, Θεέ μου, να σηκωθεί το εγγονάκι μου από τον θρόνο να με πάρει και μένα*».

Άκουσε το «*ναι*» στην προσευχή της και μετά ευχαριστούσε τον Χριστό. Μέχρι τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα τελείωσε το παιδί. Έκλαιγε από χαρά και πήρε το αλεύρι να ζυμώσει πρόσφορο.

Η γιαγιά Λαμπρινή κατά την διάρκεια της ζωής της δεν ξέχασε τον μοναχικό της πόθο. Έτσι μετά την κοίμηση του συζύγου της παίρνει την απόφαση να πραγματοποιήσει το όνειρό της. Σε ηλικία 70 ετών περίπου πηγαίνει σε μοναστήρι της περιοχής, όπου σύμφωνα με τον κανόνα που της έβαλε ο γέροντας (γιατί την είχε κάνει μοναχή, διαβάζοντάς της ρασοευχή), θα έμενε 50 μέρες για το Πάσχα, 40 για τα Χριστούγεννα και 15 για τον Δεκαπενταύγουστο. Η ίδια μετά ζήτησε να μείνει μόνιμα στο

μοναστήρι, αλλά εν τω μεταξύ ο γέροντας κοιμήθηκε και οι μοναχές εξέφρασαν αντίρρηση για την παραμονή της. Πάλι η γιαγιά Λαμπρινή με υπακοή - υπομονή δέχθηκε αυτή τους την απόφαση και ειρηνικά επέστρεψε στο σπίτι της, όπου συνέχισε τους αγώνες της και προετοιμαζόταν πλέον για την κοίμηση της.

Μαρτυρίες για την Λαμπρινή.

Ο κ. Ανδρέας Νικολάου από τα Καλομόδια Άρτας σημειώνει: «Οι γονείς μου και κυρίως η γιαγιά μου από πολύ μικρό μου μιλούσαν για την γιαγιά Λαμπρινή και τα χαρίσματά της. Ειδικά η γιαγιά μου την ακολουθούσε παντού σε όποιες Εκκλησίες πήγαινε και περπατούσαν ώρες μέχρι να φθάσουν. Δεν έδινα και μεγάλη σημασία σ' αυτά που άκουγα, για τις ατέλειωτες ώρες προσευχής, για τις ελάχιστες ώρες ύπνου (δύο ώρες το εικοσιτετράωρο), για τα χαρίσματα της. Την σεβόμουνα σαν γριούλα πού ήταν, αλλά όσο μεγάλωνα διαπίστωνα ότι υποβάλλεται με χαρά σε μεγάλες και σκληρές δοκιμασίες (νηστείες και αγρυπνίες). Παρατηρούσα κάθε φορά που μεταλάμβανε στην Εκκλησία το πρόσωπο της να λάμπει. Όταν με συναντούσε μετά την θεία Λειτουργία, με χαϊίδευε στοργικά στο κεφάλι και ένιωθα τότε να μην πατάω στην γη. Αυτό με έκανε να επιζητώ πιο συχνά να είμαι μαζί της.

«Κάποιο καλοκαίρι πού είχα τελειώσει την πρώτη τάξη δημοτικού, η γιαγιά Λαμπρινή με άλλες γυναίκες πήγαν και άνοιξαν την Εκκλησία των Ταξιαρχών στο χωριό Λουτρότοπος Άρτας. Μαζί τους πήγα και εγώ με την μητέρα μου και κοιμηθήκαμε το βράδυ μέσα στην Εκκλησία. Ήταν νύχτα και η γιαγιά κάτι έψελνε από ένα βιβλίο.

Εγώ σηκώθηκα και γύριζα μέσα στην Εκκλησία που φωτιζόταν από λίγα κεράκια αναμμένα. Ύστερα άνοιξα την πόρτα του Ιερού, μπήκα μέσα, προχώρησα δύο - τρία βήματα προς την Αγία Τράπεζα και αμέσως σταμάτησα. Άκουσα βήματα ανθρώπου να με πλησιάζουν. Παρατήρησα δύο - τρεις σκιές γύρω από την Αγία Τράπεζα να έρχονται προς το μέρος μου και να με περικυκλώνουν.

Φοβήθηκα και αμέσως βγήκα έξω από το Ιερό. Βλέποντας με η μητέρα μου, πού με έψαχνε, με μάλωσε. Τότε της λέγει η γιαγιά Λαμπρινή: «Μη μαλώνεις το παιδί. Αυτό είναι παιδί μικρό και αναμάρτητο. Να ήξερες τι αγγελικές δυνάμεις το έχουν περικυκλώσει!» Κατάλαβα τότε ότι και η γιαγιά Λαμπρινή είδε τα ίδια με μένα και ας ήταν εκτός του Ιερού. Διαπίστωσα έκτοτε ότι η γιαγιά Λαμπρινή δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους.

Όταν αργότερα ενηλικιώθηκα και η γιαγιά είχε περάσει τα ογδόντα της χρόνια, κάποια φορά την βρήκα στην βρύση της αυλής και πριν την χαιρετήσω παρατήρησα ότι, όπως ήταν σκυμμένη, η καμπούρα της είχε μεγαλώσει. Δεν πρόλαβα να κάνω ένα βήμα και τότε η γιαγιά λες και διάβασε την σκέψη μου, σηκώνει το κεφάλι της και μου είπε: **«Είδες, παιδάκι μου, πώς έγινα από το πολύ διάβασμα, όλη την ημέρα σκυμμένη πάνω στα βιβλία με πολλή προσευχή και μετάνοια στον Κύριο, μήπως μπορέσω και πάρω μια μικρή θέση στον οίκο του Κυρίου».**

Την διέκρινε μεγάλη ταπεινοφροσύνη. Έλεγε: **«Εγώ δεν είμαι τίποτε. Μια φτωχή και αγράμματη αγρότισσα».** Και ενώ ήταν ολιγογράμματη, συζητούσε με πολλή άνεση με μορφωμένους ανθρώπους. Μιλούσε για δέκα λεπτά και έλεγε πράγματα πού άλλοι δεν μπορούσαν να τα πουν σε ώρες. Ο καθηγητής μας ο θεολόγος για μισή ώρα

προσπαθούσε να μας εξηγήσει τι είναι θαύμα και στο τέλος δεν καταλάβαμε πολλά πράγματα. Η γιαγιά όταν την ρώτησα απάντησε: Είναι πολύ απλό. **«Ό,τι είναι αδύνατο για τον άνθρωπο είναι δυνατό για τον Θεό».**

Κάποτε η τηλεόραση έδειχνε τις Εκκλησίες στην κατεχόμενη Κύπρο, πού οι Τούρκοι τις έχουν μετατρέψει σε στάβλους και αποθήκες. Ρώτησα την γιαγιά τι λέει ο Κύριος γι' αυτό. Έδειξε να στενοχωρήθηκε και απάντησε: **«Από τότε που οι Τούρκοι μετέτρεψαν την Αγία Σοφιά σε τζαμί, η Παναγία έφυγε από μέσα και στέκεται έξω δίπλα στην πόρτα και κλαίει. Κλαίει συνέχεια γιατί της πήραν το σπίτι. Αν μπορούσες να δεις την Παναγία πως κλαίει, θα έκανες πολλές μέρες να κοιμηθείς».** Αφού συλλογίστηκε για λίγο μου είπε, «να δεις σε λίγο καιρό τι θα πάθει η Τουρκία».

Πράγματι σε λίγους μήνες έγιναν οι γνωστοί σεισμοί.

Την ρώτησα αν υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι στην Ελλάδα με το ίδιο χάρισμα. Αφού κοίταξε λίγο στον ουρανό μου απάντησε: **«Ναι, υπάρχουν, γιατί η θρησκεία μας είναι ζωντανή. Υπάρχει κάποιος απ' όλους μας που ο Κύριος τον έχει πολύ ψηλά. Κάθεται κοντά στα σύνορα με την Αλβανία. Έχω πάει πέντε - έξι φορές και την προηγούμενη εβδομάδα εκεί ήμουνα».** Και ενώ έλεγε αυτά έλαμπε ολόκληρη από χαρά.

Μιλούσε για πράγματα πού θα γίνουν στο μέλλον:

Είπε: **«Θα δεις πράγματα πού δεν μπορείς να φανταστής. Θα δεις μεγάλα κύματα ίσα με ένα διώροφο σπίτι να καταστρέφουν πόλεις και χωριά, και λίγοι θα σωθούν».** Πράγματι δυο μήνες μετά τον θάνατο της είχαμε το γνωστό τσουνάμι με χιλιάδες νεκρούς (στην Ασία). **«Θα δεις παιδιά να πηγαίνουν εκδρομή με το σχολείο και να βγαίνει ο σατανάς με το δρεπάνι και να τους παίρνει τα κεφάλια».** Πράγματι συνέβη το γνωστό ατύχημα (στα Τέμπη) με τα παιδιά από την Μακεδονία με τόσα θύματα. Μου έλεγε: **«Δεν κάνει να σου αποκαλύψω περισσότερα γιατί αμαρτάνω. Για ό,τι σου λέω μου δίνει άδεια ο Κύριος».**

Στις 7 Σεπτεμβρίου 2002 την επισκέφτηκα και έδειξε να με περιμένει. Μου είπε: **«Σε λίγες μέρες εγώ θα φύγω από την ζωή. Δεν ξέρεις με πόση χαρά περιμένω αυτήν την στιγμή».** Μου έδωσε κάποιες συμβουλές, όπως να νηστεύω Τετάρτη και Παρασκευή, να μην δουλεύω στις αργίες, να πηγαίνω όσο μπορώ σε αγρυπνίες και αλλά πολλά. Ύστερα μου είπε: **«Όταν με χρειάζεσαι να έρχεσαι στον τάφο μου. Εκεί θα είναι πλέον το σπίτι μου. Θα ζητάς την βοήθειά μου για να μεσιτεύω στον Κύριο. Αρκεί αυτά που θα μου ζητάς να είναι σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου».**

Η κυρία Βασιλική Τζουρμανά από το Κομμένο Άρτας μαρτυρεί: «Άκουσα σε μια Εκκλησία της Άρτας για πρώτη φορά να συζητούν για την Λαμπρινή και τα πνευματικά της χαρίσματα και ένιωσα μεγάλη επιθυμία να την γνωρίσω. Με μια συγγενισσά μου που την ήξερε πήγαμε στο φτωχικό σπίτι της. Από τότε για σαράντα περίπου χρόνια μέχρι πού έφυγε από την ζωή την ακολουθούσα σχεδόν πάντοτε σε προσκυνήματα, σε αγρυπνίες, σε λειτουργίες που έκανε σε Εκκλησίες και κοιμόμασταν μέσα σ' αυτές τις νύχτες. Η θεία Λαμπρινή προσευχόταν και διάβαζε πολλές ώρες και κοιμόταν ελάχιστα.

Κάποτε ζήτησα την βοήθειά της. Ο άνδρας μου χαρτόπαιζε και παραμελούσε το σπίτι. Είχαμε φθάσει σε αδιέξοδο. «Μη φοβάσαι», μου είπε, **«όλα θα τα τακτοποιήσει ο Κύριος Ιησούς Χριστός, αρκεί να δείξεις πίστη στον Κύριο»**. Μου ζήτησε για σαράντα μέρες να ξυπνώ στις 3 μετά τα μεσάνυχτα και να προσεύχομαι κάνοντας και 40 μετάνοιες. Μου είχε δώσει να διαβάζω κάποιες προσευχές και μου είπε ότι και αυτή θα προσεύχεται για να μας βοηθήσει ο Κύριος. «Πράγματι έκανα όπως μου είπε η θεία Λαμπρινή κρυφά από τον άνδρα μου και μετά τις σαράντα μέρες ξαφνικά όλα άλλαξαν. Ο άνδρας μου δεν ξανάπαιξε χαρτιά, ασχολούνταν με τα κτήματα και την οικογένεια και τα οικονομικά μας βελτιώθηκαν.

Κάποτε με τη θεία Λαμπρινή και άλλες γυναίκες κοιμηθήκαμε σε μια Εκκλησία. Αφού τελείωσε τις προσευχές της ξάπλωσε να κοιμηθεί. Εμένα δεν με έπαιρνε ο ύπνος. Ακούω την θεία Λαμπρινή ενώ κοιμόταν έβγαζε κάτι αναστεναγμούς, σαν να δούλευε και ήταν πολύ κουρασμένη. Αυτό κράτησε για λίγο. Σηκώθηκα και έπιασα τα χέρια της και τα πόδια της. Ήταν σαν να έπιανα έναν πεθαμένο. Κατάλαβα ότι πάλι η θεία Λαμπρινή έφυγε πνευματικά από το σώμα της. Τις πρωινές ώρες την άκουσα πάλι σαν να αγκομαχούσε. **«Τώρα θα επέστρεψε»**, σκέφθηκα. Μόλις ξύπνησε την ρωτάω: **«Το βράδυ έφυγες; Που πήγες;»**; Μου έδωσε την έξης απάντηση: **«Πήρα την (τάδε, μια γυναίκα που ήταν στην παρέα μας) και την παρουσίασα στον Κύριο»**.

Κάποια φορά αντιμετώπισα ένα μεγάλο πρόβλημα. Έμεινα για έξι μήνες στο κρεβάτι με δυνατούς πόνους στην μέση μου. Δεν μπορούσα να κουνηθώ και πήγαινα από γιατρό σε γιατρό, αλλά η κατάσταση μου χειροτέρευε. Μια μέρα η θεία Λαμπρινή με επισκέφθηκε στο σπίτι μου.

«Μην ανησυχείς», μου είπε, **«σε λίγο καιρό θα είσαι τελείως καλά»**. Την ίδια μέρα με πληροφόρησε κάποια γνωστή μου ότι η θεία Λαμπρινή πριν έρθει στο σπίτι μου πήγε στην Εκκλησία του χωριού μου, και γονατιστή για πολλή ώρα προσευχόταν μπροστά στην εικόνα της Κοιμήσεως της Παναγίας, που είναι αφιερωμένη η Εκκλησία. Σε λίγες μέρες με την βοήθεια κάποιου γιατρού περπατούσα κανονικά. Από τότε μέχρι σήμερα για 18 χρόνια δεν είχα την παραμικρή ενόχληση.

Και μετά την κοίμηση της σε δύσκολες στιγμές της ζωής μου την επικαλούμαι και πάντα με βοηθάει. Είχα ένα καλοκαίρι πονοκεφάλους και ζαλάδες που ίσως οφείλονταν στους καύσωνες.

Ξάπλωσα να κοιμηθώ, αφού πρώτα ζήτησα την βοήθεια της. Ήρθε στον ύπνο μου, στάθηκε από πάνω μου και με σκέπασε μ' ένα σεντόνι. Το πρωί πού σηκώθηκα ήμουν υγιέστατη».

Η κυρία Μαρία Δραγατάκη από την Άρτα αναφέρει: «Έμαθα πολλά κοντά στη γιαγιά Λαμπρινή πηγαίνοντας μαζί της στις αμέτρητες ολονυχτίες και στα προσκυνήματα που οργάνωνε η ίδια. Με αποκαλούσε «παιδί μου» και η λέξη αυτή άγγιζε πραγματικά την ψυχή μου. Είχε υπομονή και άκουγε τα προβλήματα μου και πάντα εύρισκε λύσεις. Η ζωή της ήταν αγία και ήταν πολύ ταπεινή. Τι να πρωτοθυμηθώ; Την βοήθεια της προς την μητέρα μου; Τις προβλέψεις και την προσευχή που έκανε για τα παιδιά μου; Ή το μεγάλο καλό που έκανε σε μένα; Όταν μετά από ένα βαρύ χειρουργείο έχασα τον ύπνο

μου, νιώθοντας απελπισμένη και χαμένη, πήγα μεσάνυχτα στο σπίτι της, ζητώντας βοήθεια και την βρήκα στα γόνατα να προσεύχεται λουσμένη στον ιδρώτα και γύρω της αναμμένα καντήλια και κεριά. Μου είπε: **«Παιδί μου, Τι έπαθες απόψε»;** Σταυρώνοντάς με από τότε ηρέμησα. Να είναι καλά εκεί πού βρίσκεται η γιαγιά Λαμπρινή και να πρεσβεύει για όλους μας».

Ο Α. Γ. αναφέρει: «Γνώριζα την γιαγιά Λαμπρινή από μικρός, γιατί ερχόταν στο σπίτι μας και έβλεπε την κατάκοιτη γιαγιά μου, αλλά την θεωρούσα μια αγράμματη γιαγιά. Άκουσα άλλους να μιλούν με ευλάβεια γι' αυτήν και όταν γύρισα από το πρώτο προσκύνημα μου στο Άγιον Όρος το 2002, πήγα να την δω και να της δώσω μια ευλογία. Μπαίνοντας στο κελλάκι της ένιωσα σαν να βρίσκομαι μπροστά σ' ένα γίγαντα. Συνειδητοποίησα τότε, χωρίς να ξέρω το πώς, ότι αυτή η γυναίκα ήταν πολύ ψηλά πνευματικά, τόσο πού δεν μπορούσα να την ατενίσω, αν και σωματικά ήταν μικροκαμωμένη.

Η συζήτηση μαζί της ήταν μια πνευματική πανδαισία. Τότε κυριαρχούσε το θέμα των ταυτοτήτων που με απασχολούσε έντονα. Η πρώτη κουβέντα που μου είπε, χωρίς να αναφέρω κάτι σχετικό, ήταν: **«Δεν πρέπει να πάρουμε τις ταυτότητες με το χάραγμα».** Στις επόμενες επισκέψεις μου μέχρι την κοίμησή της διαπίστωνα ότι είχε το προορατικό και διορατικό χάρισμα.

Μου ανέφερε γεγονότα άγνωστα σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, άλλοτε γεγονότα που αφορούσαν το μέλλον μου και έγιναν, και άλλα για γενικότερα θέματα. Ορισμένες δε φορές ενώ είχα στο νου μου να θέσω μια ερώτηση η μου γεννιόταν μια απορία σε συζήτηση παρουσία και άλλων ανθρώπων, αυτή σταματούσε την συζήτηση, απαντούσε στην ερώτηση που σκεφτόμουν και συνέχιζε την συζήτηση.

Τον Μάιο του 2002 πού την είδα μου είπε ότι σε λίγους μήνες θα φύγει. Αλλά όταν με είδε πως στενοχωρήθηκα πολύ, είπε: «Ε, έτσι το λέω, μήνες, χρόνια». Αλλά κοιμήθηκε πράγματι σε λίγους μήνες, τον Οκτώβριο του 2002 και πορεύθηκε η ψυχή της στον Κύριο που τόσο πόθησε από μικρή».

Την τελευταία Κυριακή που πήγε στην Εκκλησία κοινωνήσε και διάβασε την Ευχαριστία στο σπίτι της. Την Δευτέρα άπλωσε όλα τα βιβλία στο κρεβάτι της, διάβαζε από το καθένα λίγο, το σταύρωνε, το ασπαζόταν και το άφηνε στην άκρη. Τρόπον τινά τα αποχαιρετούσε, γιατί τόσα χρόνια αυτά ήταν η καλύτερη συντροφιά της. Την Τρίτη το απόγευμα κάλεσε την κόρη της να κάνουν Παράκληση. Τελειώνοντας είπε: «Σ' ευχαριστώ, Παναγία μου, πού μου έδωσες να κάνω κι αυτή την Παράκληση. Γιατί μέχρι την Πέμπτη έχω πολλές προσευχές να κάνω ακόμη». Στην ερώτηση της κόρης της τι θα κάνει την Πέμπτη, απάντησε: **«Θα πάω για εκεί πού εργάστηκα, αν εργάστηκα καλά».** Την Τετάρτη το πρωί ζήτησε να δη τα εγγόνια της. **«Αύριο θα φύγω»**, είπε.

Το βράδυ είπε σε μια ανιψιά της: «Τώρα εγώ θα φύγω. Να πας να το πεις εσύ στην Σταθούλα, να μην της κακοφανεί. Παρακαλούσα τον Θεό να με αφήσει να ζήσω, μέχρι να ωριμάσει η Σταθούλα και να καταλάβει τι είναι η άλλη ζωή».

Κάποια στιγμή ανασηκώθηκε στο κρεβάτι, άνοιξε τα χέρια της και είπε στους

παρευρισκομένους: «Ελατέ τώρα, όλοι μαζί, να πάμε στα Ιεροσόλυμα». Τους αγκάλιασε όλους, μετά σταύρωσε το στήθος της, το προσκέφαλο και ξάπλωσε. Τότε η Σταθούλα έβγαλε τους άλλους έξω και μαζί με τον σύζυγο της άναψαν κεράκι και διάβασαν τις προσευχές, όπως ακριβώς της είχε αφήσει εντολή να κάνει η μητέρα της Λαμπρινή. Όταν τελείωσαν τις προσευχές άκουσαν ένα ελαφρύ σσσης και η **Λαμπρινή Βέτσιου ξεψύχησε σαν πουλάκι, στις 17 'Οκτωβρίου 2002, ημέρα Πέμπτη.**

Στον τάφο της περνούν και προσκυνούν πολλοί άνθρωποι. Προσεύχονται και αντλούν δύναμη. Κάποια που όσο ζούσε η Λαμπρινή την συμβουλευόταν, ήταν πολύ στενοχωρημένη, γιατί ο σύζυγός της θα έκανε σοβαρή εγχείρηση καρδιάς. Αφού προσκύνησαν τον τάφο της και προσευχήθηκαν, είδε στον ύπνο της την γιαγιά Λαμπρινή που της είπε: **«Μην στενοχωριέσαι. Ο άνδρας σου θα γίνει καλά. Μόνο πριν πας στο νοσοκομείο, θα φτιάξεις πρόσφορο και θα το πας στην Εκκλησία».** Πράγματι έκανε το πρόσφορο και όλα πήγαν καλά.

Αυτή ήταν η Λαμπρινή Βέτσιου. Ασκήτρια με μεγάλες νηστείες, με καθημερινές αγρυπνίες, με συνεχή μελέτη και προσευχή. Αγαπούσε τον Χριστό, μιλούσε συνέχεια γι' Αυτόν και όλα τα κύτταρα του σώματος της ανέδιναν Χριστό. Βοηθούσε τους ανθρώπους με την χάρη πού είχε. Είδε απ' αυτή την ζωή τον Παράδεισο και την Κόλαση. Ενώ προσευχόταν ερχόταν ενίοτε ο Χριστός, η Παναγία και άλλοι Άγιοι και συνομιλούσαν.

Ήξερε τα μελλούμενα και έλεγε ότι μας περιμένουν πολύ δύσκολα χρόνια. Λυπόταν τα μικρά παιδιά και έλεγε: **«Αν ήξεραν τι θα περάσουν»!** Αλλά αμέσως συμπλήρωνε: **«Έχει ο Θεός. Θα οικονομήσει για τους Χριστιανούς».** Περισσότερα, έλεγε, δεν την άφηνε να πει ο Χριστός.

Αιωνία της η μνήμη. Αμήν.

Από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», η 19η διήγηση.

Από το ίδιο βιβλίο ένα απόσπασμα προφητικό από τον πατέρα Ηλία Διαμαντίδη, τον Μυροβλύτη, που γεννήθηκε το 1880 στο χωριό Χουρμικιάντο των Σουρμένων του Πόντου:

«Θάρθει ένας καιρός που θα γίνουν οι άνδρες γυναίκες και οι γυναίκες άνδρες. Τότε θα πέσει μεγάλη κατάρα στον κόσμο. Θα γίνει πόλεμος στην Κωνσταντινούπολη και ο Ρώσος θα νικά. Θα πάει ως τον Ευφράτη ποταμό. Θα ανοίξει η Αγία Σοφία και θα λειτουργηθεί. Ένας εξαδάκτυλος βασιλιάς θα είναι τότε».

Και έλεγε: **«Ξύπνα Ρωσία και δράξον τα όπλα σου».** Δηλαδή έλα σε μετάνοια, σε πίστη και απόρριψε την αθεΐα. (5η διήγηση).

<http://www.imdleio.gr/diaf/2009/img/Lamprini.pdf>

www.imdleio.gr